

Nước mắt chảy quanh, Chu-Ling hỏi :

— Tại sao ?

— Vì em quá đẹp. Em đẹp đến nỗi vẻ đẹp của hoa hồng trở thành vô nghĩa.

Nàng òa lên khóc. Cách đó một phút, nàng rung rung nước mắt vì bị phạt ý. Giờ đây, nàng bật khóc vì sung sướng. Nhờ sành khoa tâm lý chàng đã đánh trúng yếu điểm của nàng. Chàng bèn ôm lấy nàng. Nàng vẫn khóc nức nở. Chàng diu nàng lại cái giường thơ mộng hình tròn. Nàng kéo chàng ngã vào người nàng.

Văn Bình rạo rức lạ thường. Tuy nhiên, nếu không nghĩ đến công việc sắp làm, nghĩ đến những bí mật nằm sau cánh cửa ăn thông sang phòng bên mà chàng đoán là phòng của cha nàng. Chu-Yao, chàng còn rạo rức hơn nữa. Chu-Ling nằm dài trên chiếc giường tròn, làn da trắng của nàng trắng hơn cả làn nệm, nổi bật một cách kỳ thú trên màu nỉ đỏ, nàng lại ấn nút cho cái giường quay nhẹ nhẹ. Chu-Ling là đệ tử của chủ nghĩa ái ái tự do của trai gái Bắc Âu nên tình yêu của nàng luôn luôn bốc lửa như hỏa diệm sơn, nàng chỉ cần yêu, đòi yêu, yêu bừa bãi, yêu thường trực, không thêm biết đến hậu quả. Văn Bình lại là vị thần có đủ phép lạ, có thể mang lại sự thỏa mãn tột độ cho những người đàn bà khó tính nhất nên khi gặp chàng Chu-Ling quên hết. Nàng chỉ sợ Văn Bình

bỏ đi, để nàng ở lại một mình quanh quẩn với những khao khát cuồng loạn.

Nàng nhắm nghiền mắt, tận hưởng những cơn trớn thần tiên của người đàn ông diệu nghệ quốc tế. Thẻ xác của Văn Bình phải xẻ làm hai một phần dành cho Chu-Ling, phần còn lại dành cho việc quan sát tỉ mỉ trong phòng. Chàng không thể đoán sai : cha con Chu-Yao phải ở hai căn phòng sát nhau, Chu-Yao thương con tha thiết, thế tất không muốn ở xa con.

Chu-Ling đã bắt đầu mê mẩn. Nàng bấu chặt lấy Văn Bình, móng tay sắc nhọn của nàng làm chàng tóe máu. Chàng đã tính toán kỹ lưỡng (có lẽ kỹ lưỡng không kém sự tính toán của các nhà khoa học gia Hoa kỳ về chương trình phi thuyền không gian Apollo), nếu sớm một phút hoặc chậm một phút có thể nàng sẽ bùng tỉnh. Bằng một nghệ thuật tinh vi, chàng lôi cuốn nàng từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo, từ chậm chạp đến gấp gáp, và đến khi nàng sắp lều đến tột độ của sự hưởng lạc thì luôn ngón tay trở xuống dưới nách bên trái của nàng.

Chàng luồn ngón tay xuống dưới nách Chu-Ling để tìm miên-huyệt.

Mục đích của chàng là làm nàng ngất đi từ 10 đến 15 phút, đủ thời giờ cho chàng hoàn thành kế hoạch. Chàng có thể đi vào một trong hàng chục huyệt trên thân thể nàng, tuy nhiên những huyệt

này tạo ra trạng thái mê man bất thường, mắt hoa, nhức đầu, miệng buồn nôn, và khi thức dậy nàng sẽ biết là bị đánh átêmi.

Khoa átêmi của nhu đạo Nhật bản chỉ dạy cách diêm huyết cho đối thủ tê liệt, mê man hoặc táng mạng. Khoa diêm huyết của quyền thuật Trung quốc được coi là tế nhị hơn; tuy nhiên, một phần lớn của các huyết đạo kỳ bí đã bị thất truyền. Nhờ may mắn và công phu học hỏi, Văn Bình đã am tường diêm-đoạn-pháp của các trường phái danh tiếng Thiếu lâm, Nga mi và Côn luân.

Nhưng chính vì may mắn hoàn toàn mà chàng học được phép diêm huyết khoái lạc. Nước Tàu cổ xưa với vua chúa có tam cung lục viện đã quan tâm đặc biệt đến khoái lạc ái tình. Song Trung hoa chỉ giỏi về các toa thuốc và ngoại khoa trợ tình, còn về siêu thuật yêu đương lại thua xa bán đảo Ấn độ. Trên đại thể, Thổ nhĩ Kỳ là đàn em của Trung hoa và Ấn độ, nhưng về một vài phương diện lại là đàn anh.

Văn Bình học được bí quyết của huyết khoái lạc trong thời gian lang thang tại xứ Hồi giáo Thổ nhĩ Kỳ. Quốc gia này sành sỏi về tình yêu chỉ là đương nhiên vì đấng Mô-ham-mét được coi là giáo chủ đạo Hồi lại có mười một cô vợ, chưa kể số vợ và người yêu không chính thức. Noi gương đấng Tiên tri Mô-ham-mét, các vua chúa Thổ ngày xưa tuyển

lựa hàng trăm gái đẹp, mang về cung cấm. Giới quyền quý cũng như dân gian cũng noi gương vua chúa, dành thật nhiều thời giờ và tiền bạc vào chuyện ân ái. Do đó, một số tu sĩ đã dày công nghiên cứu và thực nghiệm để chế tạo các môn thuốc trợ tình (1). Cung điện của nhà vua gồm nhiều biệt-phòng, biệt phòng 3 chuyên về kỹ thuật trợ tình

Một viên trưởng biệt phòng 3 thuộc thế kỷ 15 đã khám phá ra hệ thống huyết đạo khoái lạc trên cơ thể đàn bà. Cả thầy có trên 10 huyết song Văn Bình chỉ học được 2, một ở gần nách bên trái, và một ở cạnh đốt xương cụt.

Ngay sau khi ngón tay của Văn Bình chạm nhẹ vào miên-huyết, Chu.Ling rùng mình lên nhẹ nhẹ rồi lập tức nằm thẳng đơ, hai mắt nhắm nghiêng cánh mũi thờ phập phồng. Nàng đã ngủ say. Tuy ngủ say mà nàng vẫn tỉnh, vì nàng đang sống một giấc mơ tuyệt đẹp, giấc mơ mang lại những cảm giác tân kỳ nhất. Trong cơn mê mẩn, nàng không thấy cảnh vật chung quanh, nàng không nghe được mọi tiếng động chung quanh, nàng hoàn xa rời

(1) Các tu sĩ chế tạo khoái lạc này, tiếng Thổ gọi là meadschindschian, hành nghề từ trước Tây lịch kỷ nguyên; tuy nhiên «kỹ nghệ» này chỉ nổi tiếng trong các thế kỷ 16, 17 và 18 với nhiều thứ bùa yêu, nước hoa ái tình khác nhau, hoặc một loại thuốc viên, mệnh danh là hậu-cung-hoàn (pastilles de sérail) bán với giá thật đắt trên toàn cõi Âu Châu.

hiện tại mà nhòa vào cõi hư vô thần tiên.

Lát nữa, tỉnh lại, nàng sẽ không còn nhớ gì nữa. Nàng chỉ nhớ mang máng là giây phút khoái lạc chưa từng có đã đến với nàng.

Văn Bình buồng Chu-Ling ra và ngồi dậy. Căn phòng khách sạn vẫn chìm trong yên lặng mặc dầu cửa sổ nhia xuống đường được mở rộng và trời chưa khuya lắm. Tại các thủ phủ bên kia bức màn sắt, 11, 12 giờ đêm mới là giờ thiên hạ rủ nhau ra đường, xe cộ đủ loại đua nhau chạy nườm nượp ngoài phố. Sài Gòn là thành phố chiến tranh mà cuộc sống còn rộn rịp tới quá nửa đêm, và nếu giờ giờ ngliềm được bãi bỏ thì cho đến rạng đông trai thanh gái lịch vẫn còn thức.

Nhưng ở Tirana, bên này bức màn sắt, 11 giờ đêm lại là giờ quá khuya, giờ đàn chúng đã đi ngủ. Thỉnh thoảng mới có tiếng máy xe hơi từ dưới đường vọng lên.

Văn Bình tắt ngọn đèn sáng quắc trên trần, vặn đèn bàn đêm lên, lấy mền đắp ngang ngực Chu-Ling để che thân thể lỏa lồ kêu gọi của cô gái Trung hoa, rồi bước xuống giường. Chàng khoác vào người cái áo ngủ bằng gấm Thượng hải ngũ sắc của Chu-Ling, đánh diêm châm điếu. Salem quen thuộc trước khi tiến lại cánh cửa giáp với phòng bên.

Cánh cửa được khóa chặt song đối với Văn

Bình thì đó chỉ là một trở ngại còn con. Chàng chỉ cần một sợi thép nhỏ và 20 giây đồng hồ ngắn ngủi là chinh phục được ổ khóa kiên cố.

Phòng bên cũng được bày biện sang trọng, nhưng ít diêm dúa hơn phòng của Chu-Ling. Phòng của một người đàn ông đứng tuổi có khác, giường, ghế, bàn, tủ, tất cả đều là đồ gỗ đặt mua ở Tây Âu, song đều được vẽ nghiêm trang.

Trong căn phòng rộng chỉ có một ngọn đèn nê-ông duy nhất chiếu ánh sáng xanh mát xuống tấm thảm bằng len Thổ Nhĩ Kỳ màu pát-ten.

Cặp mắt tinh tế của Văn Bình chiếu cố ngay đến cái bàn bằng sắt sơn màu sẫm nhạt kê ở góc tường. Ngoài cái giường rộng hình chữ nhật và bộ xa-lông nhỏ gồm 4 ghế, trong phòng chỉ có một cái tủ gương và một cái bàn viết là khá dĩ được dùng để cất tài liệu.

Mục đích của Văn Bình là lên vào phòng này để lục lợi tài liệu. Chàng đoán không sai : đây là phòng của Chu-Yao, cha của người đẹp Chu-Ling. Trên bàn viết chêm chệch tấm hình bán thân của Chu-Yao. Trong ảnh, nhà bác học có vẻ trẻ hơn ở ngoài. Bên cạnh tấm hình này là một tấm hình lớn gấp đôi, lồng trong khung vàng khối 18 ca-ra, bên trong là hai cha con đứng cạnh nhau, cha đang mỉm cười với con, bối cảnh là một vườn hoa ở quê nhà Hoa lục.

Văn Bình đặt tay vào các ngăn kéo. Ngăn nào cũng khóa. Bàn giấy gồm cả thầy 5 ô kéo ở hai bên và một ô kéo dài ở chính giữa. Loại bàn này giống các loại bàn sắt thông thường ở Tây phương: chỉ có một ổ khóa duy nhất, mở ổ khóa này thì 5 ô kéo còn lại được mở ra dễ dàng. Văn Bình quỳ xuống quan sát ổ khóa chính. Chàng không tỏ vẻ thất vọng khi thấy ổ khóa này thuộc loại an toàn. Chàng hi hục mất gần hai phút mà nó vẫn trơ trơ. Chàng bèn đứng dậy, từ từ thở hết thần khí ra khỏi buồng phổi rồi tiếp tục mở khóa.

Nhờ buồng phổi trực xuất được hết thần khí, Văn Bình trở nên khỏe khoắn hơn. Nên chỉ hai phút sau chàng đã chinh phục được ổ khóa an toàn kiên cố.

Bên trong ngăn kéo là một cái cặp da mỏng kiểu Samsônit, cũng có khóa hần hơi. Loại khóa này không phải là trở ngại đối với Văn Bình. Trong chớp mắt, cặp da được bật mở, phô bày một xấp tài liệu và họa đồ.

Tất cả đều bằng chữ Hán. Cũng may Văn Bình thông thạo tiếng Tàu nên chàng đọc không mấy khó khăn. Những tài liệu đựng trong cặp da liên quan đến một trái bom nguyên tử cỡ nhỏ và một hệ thống hỏa tiễn có tầm bắn xa một ngàn cây số. Họa đồ được vẽ rất tỉ mỉ. Văn Bình định thần một lát để chụp hết vào trong trí nhớ. Trừ phi gặp trở ngại giờ chót,

chàng có thể tìm đến tận nơi đặt giàn phóng hỏa tiễn, lén vào bên trong và thực hiện kế hoạch đã định.

Chàng nhìn đồng hồ. Gần 10 phút đã trôi qua. Chàng đặt tài liệu và họa đồ vào chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại cẩn thận. Trước khi trở sang phòng bên, chàng còn ngắm bức hình Chu-Ling chụp cạnh cha, lồng trong cái khung vàng khối. Hoa thực được đồ vàng là một trong các giống hoa đẹp nhất vậy mà vẻ đẹp của nó đã bị phai mờ trước vẻ đẹp của Chu-Ling. Văn Bình đến Tirana là để tìm kiếm một trái bom nguyên tử của Trung Hoa cộng sản. Một trái mà thành hai. Trái bom nguyên tử thứ nhì có lẽ còn dữ dội hơn trái bom nguyên tử thứ nhất nữa.

Văn Bình ngây ngất đứng trước cái giương tròn Manhattan. Tắm mền màu hồng đắp ngang ngực làm tôn thêm làn da trắng hồng của Chu-Ling. Nàng dang ngủ say, hai gò bồng đảo phập phồng. Trong giấc ngủ, nàng có vẻ mặt hiền hậu và khả ái lạ thường.

Trong khi ấy có tiếng giầy bước ngoài hành lang. Văn Bình nằm xuống bên Chu-Ling, kéo mền đắp chung và áp vào lưng nàng. Nàng bỗng trở mình rồi quay mặt lại.

Nàng bắt đầu tỉnh. Bên ngoài tiếng giầy mỗi lúc một nhiều và một rõ.

Song nàng không nghe được tiếng giầy ấy.

288

Z. 28

Thảm trải chân êm ái đã hút hết âm thanh nên chỉ còn những tiếng phớt nhẹ. Nàng ôm ghi lấy chàng, miệng rên rĩ.

— Kevin ơi, em yêu anh quá !

VIII

ĐOẠN KẾT

Trái bom Z. 233

VĂN BÌNH cũng ôm ghi lấy Chu-Ling. Toàn thân chàng nóng ran dưới sự mơn trớn của nàng song trí óc chàng vẫn lạnh băng. Chàng vẫn tỉnh dề chuẩn bị đối phó với những việc sắp xảy ra. Trong khi ấy Chu-Ling tỉnh lại dề rời mê mẩn tâm thần. Nàng rời hẳn thực tại, bay bổng trên chín tầng mây tình ái.

Chàng ôm ghi lấy nàng không phải dề biểu lộ yêu đưng mà dề ngăn nặng nghe những tiếng động ở phòng bên. Thoạt đầu là tiếng chìa khóa đưng tra vào ổ, đến tiếng cửa mở rồi tiếng giày bước vào phòng. Tiếng giày bước đưng hoàng và